

HISTÒRIA DELS MEUS LÍMITS

FUCKING NEW YORK

LAURA CALÇADA BARRES

DESTINO

LAURA CALÇADA BARRES

FUCKING NEW YORK

Història dels meus límits

Edicions Destino

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agràim que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autors i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

© Laura Calçada Barres, 2023

© Columna Edicions, Llibres i Comunicació, S.A.U. / Destino
Av. Diagonal, 662-664 - 08034 Barcelona

Primera edició: setembre del 2023

ISBN: 978-84-19734-02-0

Dipòsit legal: B. 11.568-2023

Fotocomposició: Grup62

Imprès a Catalunya - *Printed in Catalonia*

ÍNDIX

Entrada	13
Casa de la Mercedes. 417 Sterling Place. Brooklyn, NY 11238. Estats Units d'Amèrica <i>Setembre 2013 – Novembre 2013</i>	17
Casa dels pares americans. 247 61 St. Brooklyn, NY 11220. Estats Units d'Amèrica <i>Novembre 2013 – Desembre 2014</i>	55
L'estudi del Paul. 19 Saint Mark's Place. Nova York, NY 10003. Estats Units d'Amèrica <i>Desembre 2014 – Maig 2015</i>	127
Casa d'en Marc. 293 New York Avenue. Brooklyn, NY 11216. Estats Units d'Amèrica <i>Maig 2015 – Novembre 2015</i>	153
Casa de l'Aline. 403 12th St. Brooklyn, NY 11215. Estats Units d'Amèrica <i>Novembre 2015 – Setembre 2016</i>	199

INTERLUDI: Mèxic, París, Barcelona <i>Setembre 2016 – Novembre 2016</i>	253
Casa. 1045 St Johns Pl. Brooklyn, NY 11213. Estats Units d'Amèrica <i>Gener 2017 – Setembre 2017</i>	273
Casa de l'Oscar. 80-52 59th St. Flushing, NY 11385. Estats Units d'Amèrica <i>Octubre 2017 – Febrer 2018</i>	339
Segona casa d'en Marc. 1176 President St. Brooklyn, NY 11225. Estats Units d'Amèrica <i>Febrer 2018 – Abril 2018</i>	375

ENTRADA

A *The Year of Magical Thinking* la Didion explica que calculava el temps basant-se en el calendari de l'any anterior. Pensava en què feien ella i el seu marit aquell dia un any abans. On havien menjat. De quin viatge tornaven. Va ser quan vam fer tal cosa i tal altra? El dia va arribar quan el seu record de l'any passat ja no incloïa el seu marit perquè aquell dia un any abans John G. Dunne ja era mort.

Així calculava jo el temps a Nova York. Hi va haver un dia que encara feia menys d'un any que n'havia tornat i, orgullosa, deia que aquell dia un any abans era a Nova York. Un any abans, exactament aquell dia tornava a casa una nit de principis de tardor des de l'estudi d'en Rick, al 87 de Somers Street, a Bedstuy. Sobre l'escala hi havia un quadre pintat per ell on es veia una màquina d'escriure del seu amic Paul Auster. Aquell vespre, un grup d'ànimes despertes havíem estat parlant d'astres i reptes col·lectius mentre sopàvem olives, nous, peres, formatge pudent, quinoa, carbassa torrada, remo-

latxa, magrana i beviem vi negre. «How are you currently experiencing change and transformation?». Llavors encara vivia despreocupada, com si els dies a Nova York me'ls regalessin. Encara no havia d'afrontar l'adéu. Però la veritat és que ja marxava.

El dia que en farà molts que vaig tornar ja ha arribat, perquè el gust de l'oliosa pizza a talls, els *hot dogs* del carretó d'en Jimmy a Madison amb el carrer 55 i el sandvitx de mantega de cacauet i melmelada han quedat cendrejats per la torrada amb oli, sal i fuet.

Vaig marxar a Nova York als vint-i-cinc pensant que me les sabia totes de l'existència i vaig picar de cara amb una nova fúria didàctica. Començaria treballant d'*au-pair* en una casa benestant. M'estava medicant perquè feia quatre mesos que havia sortit de la primera depressió severa, però això no l'hi explicaria a la família per a la qual treballaria. Volava a Nova York sabent que era perdre el control. Havia superat, per primera vegada, la paràlisi i les ganes de morir llançant-me per la finestra. M'enlairava a Nova York eufòrica. Era setembre del 2013. Mentre els nanos entraven a escola i la gent tornava de vacances jo desvestia el desconegut.

A casa em deien «No vas pel bon camí, que la vida no són flors i violes». Però jo vull reivindicar aquest camí. Perquè sí, la vida són flors i violes si abans has conegut la terra eixuta i silenciosa i la pots observar sense la necessitat voraç de defensar-te'n després.

Fem mal per por. Un bloc enganxifós de culpa i vergonya, massa sovint invisible. *Fucking New York, man.* Van ser uns anys d'aventures majúscules, que són les que ens expliquen.

CASA DE LA MERCEDES

417 Sterling Place. Brooklyn, NY 11238.
Estats Units d'Amèrica

Del límit de l'òvul al de l'urna i la terra. Durant els primers deu anys de vida els extrems van ser els braços de la mare i la moto del pare. La manera de reposar les seves absències, escapar-me amb la bicicleta per anar a llegir sota l'arbre del parc de Santa Amèlia. La meva idea de llibertat, córrer per la gespa que hi havia davant l'Hôtel du Palais a Biarritz. A Nova York també hi vaig arribar fugint, amb la soledat i la riquesa de les quals havia estat expulsada com a únics records.

Quan el pare em va fer fora vaig descobrir la por. L'obsessió per recuperar un lloc que no existia va fer que em posés malalta. Llavors fugia de la ferida, i de Barcelona, pensant que així la tancava. Una princesa viu al marge de la realitat perquè és la primera, la que inicia tot el que encara no s'ha vist. Quan ho fa destralerament i descalça, el pànic la pot atrapar i empènyer escales avall. I és llavors quan ens evadim de les estones de supervivència que de vegades exigeix la vida per no sentir-les. Els atacs d'angoixa són aquesta cursa.

Des que es va esberlar el somni que feia tants anys que assajava només em vaig dedicar a buscar-lo. Una família. El llegat. La vida va començar a anar de debò quan als vint-i-dos anys vaig descobrir que en aquell àtic del passeig de Gràcia no hi havia res del que havia dibuixat. Però per retrobar-nos amb el somni i poder-lo fer realitat no ens n'hem d'escapar. Fugint no coneixem el límit.

SETEMBRE 2013 – NOVEMBRE 2013

Al 417 de Sterling Place, al barri de Prospect Heights, hi viuen la Mercedes, en William i els seus dos fills, en Nacho i en Zacarías. Ella és una senyora de Madrid i ell un americà espigat i tranquil que va néixer a l'estat de Texas, on encara viuen els seus pares. Es van conèixer estudiant dret a la Universitat Metodista del Sud i ara la Mercedes guanya més quartos que el seu marit perquè es dedica a gestionar fusions empresarials en un important bufet d'advocats. Sembla que ell treballa per a la Seguretat Social, a mitja jornada, pinta quadres i veu una mica més sovint els fills a qui he vingut a fer d'institutriu. Tindrè *room & board* més un estipendi de 125 dòlars setmanals. La casa té quatre plantes, alguna escultura i quadres ben repartits. Al menjador les butaques són de tons clars i la catifa blanca et fa pessigolles i t'amaga els peus quan la trepitges descalça. Una dona ve un parell de cops a la setmana a rentar i cuinar. És una casa amb l'espai i la llum dels rics. La meva habitació és la de convidats; s'hi accedeix per la porta principal i

baixant unes escales o per una entrada independent sota l'escala de pedra de fora la casa. És al pis on hi ha la sala de jocs dels nens i un sofà gegant davant una pantalla de televisió.

El primer matí em llevo amb molt mal de cap. Faig caca, em prenc la pastilleta de fluoxetina i un ibuprofèn, ordeno la roba d'una de les dues maletes a l'armari i m'haig de tornar a estirar. Sento la fusta cruixir i els nens xiuxiuejar curiosos. Al cap d'una estona marxen i tot torna a quedar en silenci. La finestra de la meva habitació dóna al pati. És petit, hi ha herbotes altes i un banc de fusta. Del llit estant miro com un esquirol s'enfila pel tronc d'un dels arbres. A la televisió fan l'anunci dels mobles adotzenats i els sofàs amb estampat de flors de Raymour & Flanigan. En Nacho i en Zacarías són uns nens molt guapos. El lloc té la seguretat del luxe, que em transporta al meu bressol. A més a més, és plàcid. Em sento afortunada i se m'endú l'optimisme temerari perquè tinc vint-i-cinc anys, cap expectativa i tot em sorprèn.

Sortim a passejar direcció Prospect Park amb la Mercedes i els nens. A la banda on viu la família no hi ha negres, però a l'altra sí. El contrast és claríssim la primera vegada. Washington fa d'avinguda separadora. La Mercedes m'explica que són membres del jardí botànic, que és dins el parc, i que si hi vull anar només haig d'agafar la targeta que és al primer calaix del moble de la cuina. El mateix per entrar a la biblioteca de Brooklyn. És dolça i alhora seriosa, *stern*, un ésser eminentment

diplomàtic amb el cabell negre llis i llarg i les faccions polides. Quan arribem a Washington Avenue amb Eastern Parkway veig el Museu de Brooklyn i quedo bocabadada per la mida de totes les coses i la senyoria de l'indret. L'edifici de la cantonada, les amples voreres, les fonts que salten davant el museu.

—Es genial, ¿verdad? —diu la Mercedes.

—Y tanto —dic jo.

—Y muy tranquilo aquí.

Ens endinsem a Prospect Park i arribem al jardí botànic. El sol brilla i tot sembla per estrenar. Fem un mos a una de les tauletes. La Mercedes el paga a preu d'or a una dona que és al taulell *self-service*. Els nens van ben clenxinats, vestits amb polos de ratlles, pantalons curts *xinos* i es porten molt bé, cosa que durarà fins que m'agafin confiança. El mateix passarà amb la meva moderació. A la botiga del jardí botànic, la Mercedes els compra una joguina a cada un. Seguim la ruta fins a l'escola perquè el dimecres següent em tocarà anar-los a recollir i l'haig de tenir apresa. A Sterling Place continuen les *brownstones* amb jardinet, alguns d'arreglats i altres de desangelats amb bicicletes empolsegades i testos amb plantes mortes. Abans de tornar a casa ens aturem a l'Underhill Playground, el parc on portaré els nens a jugar quan sortim d'escola mentre duri el bon temps.

—Niños, vigilad al cruzar —diu la Mercedes. La manera com diu «Niños» és molt de *pitimini* i em fa riure per dins.

Quan tornem a casa m'estiro al llit i em deixo endur pel deliri entusiasta. La depressió l'he amagada en alguna cantonada familiar i freda de Barcelona i sóc a Nova York, on em quedaré els cinc anys que m'assegura el visat. Tindrè moltes hores sense les criatures. Matins i caps de setmana sencers. Les maletes a mig desfer dominen la catifa que cobreix el terra de l'habitació.

«Recogida en el cole a las 3 pm, los traes a casa y les das de merendar leche y manzana cortadita, también pueden tomar bizcocho. Tienen que hacer los deberes después de merendar. Una vez hechos los deberes, les puedes proponer llevarlos al parque, ya que hace tan bueno. No tienen permiso para ver la tele ni jugar con el ordenador. A las 6.15-6.30 pm se les baña. A las 7 pm deberían estar cenando. Hay fresas con naranja de postre en la nevera, pero si se portan muy bien les puedes ofrecer helado del congelador. Los niños te ayudan a recoger la mesa y limpiar el suelo al final. No se levantan durante la cena sin tu permiso. No tengo claro si vamos a cenar en casa hoy, te aviso. Si no cenamos, a las 8 pm los niños deben estar en la cama con los dientes lavados. Puedes leerles hasta las 8.30 pm. A esa hora, rezan y se apagan las luces. No pueden salir de la cama, ni leer después de esa hora». Quan li responc que tot ha anat com em demanava em respon: «Eres una joya». El missatge d'aprovació és més efectiu que l'antidepressiu.

Durant les hores lliures començo a googlejar esdeveniments als quals puc assistir. Curiosejo Meetup. M'apunto a les trobades d'escriptors a Prospect Park (m'imagino

un reguitzell de Paul Austers *wannabes* mentre visc a escassíssims quilòmetres de la casa on viu l'escriptor), també a un seguit de sortides artístiques i trobades per practicar el francès. Deu ser un grup de tanoques francòfons. No aniré ni a una ni a l'altra. Més enllà de la serenor de la casa m'espera una ciutat immensa que m'anirà brindant tot allò que vull a cop d'intuïció.

A l'andana del metro de l'estació de la Setena Avinguda a Flatbush Avenue cantonada Park Place (aquella d'on surt Scarlett Johanson al principi de la pel·lícula *Marriage Story*) espero el *subway* per anar al Metropolitan Museum. Dos negres es barallen, cridant-se entre andanes, mentre una noia els intenta calmar. Marxa un i l'altre es posa a cridar a la noia; finalment ella també marxa, vociferant però més moderada que el company.

Abans del museu entro en un cinema per veure la pel·lícula de Salinger, acabada d'estrenar, que prometia noves publicacions esglaonades de l'autor entre 2015 i 2020, una història que passava durant la Segona Guerra Mundial —una època que l'escriptor va viure ferotgement—, i la continuació de la família Glass. Li agrada ven les jovenetes perquè és quan una persona pot ser modelable al gust i ganes del més adult. El film també explicava que va tractar molt malament una de les dones i la filla, que mai va voler que *The Catcher in the Rye* es convertís en pel·lícula i que tres persones van matar al·legant el llibre, inclòs l'assassí de Lennon; per això devia dir que escriure aquell personatge havia estat una equivocació. En el que tenia raó Salinger és que un ha

d'escriure per a un mateix, ja que és una activitat d'obsessius inadaptats.

Després arribo al Met seguint les indicacions que he dibuixat minuciosament abans de sortir de casa, organitzant-me les dues activitats del dia, en una llibreteta. A la coberta hi he fet un requadre i dins hi he escrit la paraula *Adreces*. Pels passadissos entre galeries em creuo amb Isabel Coixet. És 14 de setembre del 2013. De tornada a casa li comento al pare d'en Nacho i en Zacarías que he anat a veure Salinger i em deixa *Nine Stories*, el seu llibre preferit de l'autor. M'escolo cap avall amb ganes de començar-lo a llegir estirada al llit amb capçal de fusta a la meva confortable habitació, com quan tenia set anys i no m'havia de preocupar de res més que del llibre.

El primer sarau on vaig és la presentació d'un curtmetratge dirigit per James Franco. La cita és a la Pace Gallery, a Chelsea. El Google Maps m'indica la ruta i jo la dibuixo a la llibreta. Després de comprar-me la targeta SIM per al telèfon mòbil i tenir internet, ja no faré servir mai més aquesta llibreteta. El Google Maps serà un dels amics més fidels que tindrè a la ciutat.

La veu de l'operari del tren, el canvi a West 4th Street amb xiclets enganxats a l'andana, baixar a l'estació del carrer 23 i adonar-me que haig de caminar un bon tros fins a la galeria perquè els carrers a l'alçada de Chelsea s'allarguen molt abans no travessen les avingudes. Els quaranta-dos minuts de metro es converteixen en una excitant peripècia. Estic arribant uns minuts més tard de

l'hora de la convocatòria i m'atabalo perquè no em vull perdre res del particular primer dia de classe. Corro una mica deixant enrere edificis uniformes i sense gràcia, habitatges socials. Sembla que tota l'existència està passant aquella tarda de setembre a la Pace Gallery i al carrer 25 amb la Desena Avinguda. Un ritme que no deixa espai a la reflexió.

Quan torno a casa, en William està treballant a l'ordinador en una sala amb una prestatgeria de fusta clara molt alta en què hi ha llibres gruixuts, toms d'art i clàssics de la literatura. Educadament i amb to reposat em pregunta si m'ho he passat bé. Li responc que sí, molt animada encara amb l'excitació de la meva primera sortida a Manhattan. Li ensenyo el llibre signat per James Franco. Ell és igual de prudent que la seva dona, igual d'extremadament correcte i molt menys estirat. Baixo a les meves estances i em miro el llibre *Moving Pictures / Moving Sculptures: The Films of James Franco* que l'artista m'ha firmat amb un «Laura» i una cara somrient amb un nas allargat. Miro una estona de cada DVD, que vaig ficant a l'ordinador, amb els projectes de l'artista.

La primera catalana que conec a la ciutat és l'Eva. Fa uns anys que hi viu i està intentant aconseguir el visat d'artista. Em cita al Heavy Woods, un bar de Bushwick a Wyckoff Avenue. Ens demanem *lattes*, que ens serveixen en tasses de terrissa de color blau cel amb rivet blanc. L'Eva treballa en un restaurant i fa de productora de cinema. Em parla d'en Ferran, el seu ex, que és fill d'un conegut escriptor i que estudia cine a la ciutat. L'Eva no

es planteja tornar a Catalunya. Em captiva la seva seguretat, percebo veterania novaiorquesa i agraeixo molt que m'hagi fet un forat sense coneixe'm de res. Des dels primers dies tinc la sensació que tota la gent aquí és molt *cool* i que, avorrits o excèntrics, sempre estan ocupats. Em costa recordar algú pla a la ciutat de Nova York. L'Eva té els cabells rinxolats, esbullats, i els porta tenyits de ros; l'arrel fosca és visible. Em convida a un concert aquell mateix cap de setmana. Un dia em dirà per Messenger que Nova York és una muntanya russa. Ens acomiadem i ella marxa en bicicleta. Em quedo fora del bar escrivint un missatge a la meva amiga Maria per explicar-li que estic flipant amb tot plegat i que em sento com Lena Dunham. Tots els decorats que hem vist a la sèrie són reals. Els estic trepitjant. Just quan escric això passa l'Adam Driver, que està filmant a la nau industrial del davant. Vull córrer darrere d'ell, però l'emoció em paralitza. Tornaré al mateix lloc a la mateixa hora els dos matins següents i fins i tot li donaré un paper a una noia amb un walkie-talkie que corre pels voltants de les caravanes. «Adam, acabo d'arribar de Barcelona, sóc una superfan de la sèrie *Girls...*». Li faré prometre que l'hi donarà a l'Adam, i diu que sí, que sí. Evidentment, mai rebo resposta. Uns quants mesos a la ciutat em demostraran que tots som estrelles d'una manera o altra i que els nostres ídols també fan un riu quan es lleven. La llampant desigualtat de Nova York ens iguala a tots. Nova York és present descarnat, o com em va dir una vegada la porto-riquenya més bonica de totes: «Esta ciudad se siente como una gran ficción».

El cap de setmana la família marxa *upstate*. Em deixen la casa, menjar a la nevera i una bicicleta de ciutat de la Mercedes que puc fer servir quan vulgui. Sóc la mestressa del palau. Després de dinar agafaré la bici i travessaré les primeres *block parties*. Les cisternes flueixen esquitxant aigua als petits, la música sona i els veïns fan anar el *grill*. Faig una foto a l'església Holy Name, que té una bandera americana gegant penjada a la façana. Passo per davant d'un cinema, el Pavilion Theater, que avui ja és tancat. Una constant a la ciutat, llocs que ara hi són i que ara es reconverteixen. Pedalejo pels carrers del barri, faig dues voltes seguides a la plaça rodona Bartel-Pritchard i em meravella el daurat de l'entrada de la biblioteca de Brooklyn i l'arc de triomf que té davant. Pedalejo amb un somriure perpetu per la tranquil·litat dels veïns que habiten l'alegre entorn d'aquest migdia, i perquè jo també hi visc. Per tornar a casa ressegueixo el camí que he fet d'anada i així puc explorar sense mapes. Passo per davant la mansió Litchfield Villa, que a la gespa cuidada té un cartell on hi diu CARMEN'S GARDEN. Diu que a l'abril les tulipes són un espectacle. Somric, faig una foto al cartell i l'hi envio a la mare. La furgoneta dels gelats fa sonar la seva cançó amb campanetes cada vegada que canvia de carrer. Sento olor de marihuana i el sol fa l'amor amb l'asfalt.

Al vespre quedo amb en David, un amic de Barcelona que està fent les famoses pràctiques a l'ONU que només pots fer si te les paguen els pares. Anem a passejar per Bushwick i em faig el primer dels nou tatuatges que em marcaré a la ciutat. Un 11 al dit del cor de la mà

dreta. Un any abans ens l'havia punxat al braç, a mi i a en Ben Brooks, un ionqui il·luminat del Raval. La pressió paterna va fer que un làser de la Teknon me l'esborrés. Tornar-me'l a fer a Nova York era la continuació de la reafirmació rebel. Després del tatuatge vam anar a menjar un parell de trossos de pizza a Vinnie's, a Bedford Avenue. Al tall de pizza hi ha una salsa de formatge que fa zig-zag i trossets de carn arrebossats. El tall d'en David porta pepperoni. Hi afegeixo parmesà en pols i llavors de pebre vermell dels envasos de plàstic greixosos de sobre el taulell. Ens mengem la pizza asseguts a la vorera mentre altres joves travessen, rient i parlant en veu alta, i la fosca electritzant arriba a Williamsburg.

Estic estirada al llit quan m'arriba un missatge de l'Eva que em cita per al concert que em va dir. Carrer Meadows número 20. Onze de la nit. Configuro la ruta al Google Maps del mòbil i surto. Estic pedalejant Brooklyn amunt quan comença a ploure. Miro d'aguantar estoicament amb una barreja de voluntat i tossuderia, però estic completament remullada i començo a agafar fred, i suma-li el vent. M'aixoplugo a les escales d'un edifici. La primera vegada que et creues amb els jueus de per allà penses que estan grillats. Els hassídics vesteixen de negre amb una espècie de jaqueta fins als peus; els nens, amb els tirabuixons i les quipàs, i els pares, amb *shtrimeis*, barrets «siberians» arrodonits gegants. Famílies i més famílies abillades així corrien amunt i avall pels carrers i jo em sorprenia cada vegada. Era dins la novel·la d'en Shalom Auslander i ara l'entenia. Sense saber en què parlaven aquella gent, ni on anaven ni d'on venien,

ni com eren les cases a les quals accedien, comprenia la presó d'infantesa d'en Shalom. Les dones, amb faldilla llarga i el cap cobert, potser rapat sota la perruca. Va deixar de ploure i vaig aconseguir arribar a Meadows 20 (East Williamsburg). El concert de rock ja s'estava acabant. L'ambient era underground light. Temps per beure una cervesa i per conèixer els amics de l'Eva, en Javi, l'Ana i una colombiana i el seu nòvio, Manel, que estava pensant què coi faria a partir del 20 d'octubre quan se li acabessin els noranta dies d'estada turística. A menys de dues setmanes d'haver aterrat encara no entenia aquesta preocupació, que a Nova York no triga a encomanar-se quan ets immigrant.

L'Ana, escriptora murciana, havia guanyat diversos premis literaris. Després de passar pel Cervantes de Miami ara estava al *Huffington Post* espanyol. Escrivia en un parell de revistes més, i era doctora en literatura. Asssegudes al mateix sofà i per obrir conversa, li vaig preguntar si era de Barcelona.

—No.

—¿De Madrid?

—No. ¿Es que solo hay Barcelona y Madrid en España?

Aquell dia no vam parlar gaire més tot i els meus esforços per ser simpàtica i brindar amb ella cada vegada que l'una o l'altra agafàvem beguda. Reia amb un somriure gegant que em semblava forçat, i la inseguretat em feia creure que no tenia interès en la meva persona. Quan vaig anar-la a escoltar a un recital de poesia

bilingüe a la Tompkins Square Library el 2017, va ser molt maca. Aquella primera nit era massa precoç i em sentia petita. Durant tres setmanes havia conegut un munt de persones que feien tota mena de projectes i tenien tots els títols possibles, mentre que a mi l'abúlia se'm menjava i continuava fent-me aixecar del llit a les dues del migdia. Viure sense objectiu és una llei quan has crescut en la inseguretats, i Nova York et fa el joc. La ciutat és l'aparador més temptador que t'ha passat mai si ets al lloc adequat amb la gent adequada. I si no, te'ls pots inventar amb facilitat. Acabat el concert, l'Eva va proposar anar a una festa que hi havia a prop. Vam esperar una estona a les escales interiors de Meadows 20 a veure si la pluja amansia, però com que no parava vam començar a córrer direcció Powers 155, a Williamsburg. La colombiana i jo aguantàvem amb les mans una fusta que ens cobria, que vam abandonar per entrar a comprar cervesa en una bodega. Al gran saló de la casa hi havia dos nois punxant música. L'Eva va dir que tot allò era molt estirat. Més que estirat és que no hi havia gaire gent. Però hi havia alcohol, dos estudiants fent el doctorat en *media*, un treballador del departament de màrqueting de *Vice*, anomenat Misha, i un madrileny de vint-i-quatre anys, enginyer, que explicava que es pagava el seu propi pis a Manhattan i que feia tres anys que sortia amb una xinesa. També hi havia una siciliana que sortia amb un francès. Gent prou correcta. Un parell de coctelers servien begudes carregades i incloïen gingebre a tot diabòlicament, però com que la meua amiga Luz em va dir un dia que va bé per als refredats, ja m'estava bé. Després em van passar un porro de maria

i al cap d'una estona vaig baixar al pis de baix on vaig trobar una habitació amb un llit agradable. No m'ho vaig pensar dues vegades. Vaig tancar la porta i quan vaig tornar a obrir els ulls eren dos quarts de vuit del matí i el sol entrava dibuixant línies per la persiana de fusta. M'havia adormit amb música, veus i passes i em llevava en silenci i amb tres gots plens d'orina al cantó. No volia trobar ningú anant a buscar el lavabo i haver de donar explicacions, i sortosament per a la meva baixeta misantropia, tres gots van ser la mida exacta per descansar. Sense fer massa soroll els vaig buidar al lavabo i vaig marxar per una gran porta. Hi devia haver unes tres persones xerrant a dalt, recollint i fent balanç de la nit, però vaig decidir continuar ignorant-les. Quan la porta d'emergència del carrer, tipus gran magatzem, es va tancar amb un cop definitiu, vaig pensar que potser m'hauria d'haver presentat perquè em convidessin a la pròxima festa. Caminant fins al carrer Meadows per recuperar la bici de la Mercedes, sota un sol que cremava, rصاصا, despenatada i sense ulleres de sol, vaig veure que l'havien intentat pispar. El cademat estava forçat. Tocada però no enfonsada. M'hi vaig enfilem cofoia i em vaig dirigir cap a l'estació de metro de Lorimer per anar a Queens a la fira del llibre d'art que cada any organitza la llibreria Printed Matter, Inc.

L'endemà era dia de nens a l'Underhill Playground, on parlava amb altres cangurs mentre les criatures omplien d'aigua els miniglobus i els feien explotar a terra. Elles, llatinoamericanes o afroamericanes; els progenitors que hi havia, americans o francesos. A casa haig de

banyar-los. Tenen sis i nou anys. Cap mainadera em banyava als nou anys, però jo segueixo ordres. Els nens es diverteixen molt amb l'escuma. Ho esquitxen tot d'aigua amb el seu estira-i-arronsa. El bany és de marbre. En Zacarías té un culet preciós. Tots dos són llargarruts com son pare i sa mare. La pell de l'abdomen és molt clara i tersa. El melic menut, estilitzat. Cadascú té la seva pica i dos superherois diferents enganxats al mirall amb unes ventoses per aguantar els raspallets de dents. La Mercedes normalment arriba passades les vuit del vespre. Semblava que era una dona amb unes responsabilitats realment importants.

—¿Nachito, has acabado todos los deberes? —preguntarà la mare, travessant les dues portes que tenen les *brownstones* per separar el rebedor del carrer i la casa. El seu fill l'abraçarà per les cames i ella li farà un petó al cap.

Al vespre no acostumava a sopar amb ells. Sentia que havia d'estar vigilant tota l'estona perquè semblaven una família reial. No sabia de què parlar-los i preferia menjar de qualsevol manera abans o després amb un llibre davant. A més a més, per a la Mercedes la llengua catalana sortia de l'espanyola, i no tinc res en contra de l'equívoc, però no suportava la falsa familiaritat i modèstia que gastava aquesta dona. Era una amfitriona molt elegant i correcta, però fins aquí. O potser l'envejava una mica i volia ser part de la seva família com si fos un dret natural.

Continuava organitzant-me el temps lliure estirant el fil dels contactes que em vaig endur de Catalunya. Per

Facebook escriu a una poeta americana que va viure un temps a Barcelona. L'americana és molt cordial i em proposa anar a escoltar un recital organitzat pel Poetry Project a la Saint Mark's Church, a l'East Village. Totes aquestes adreces se'm fan particulars al principi. No connecto els carrers amb les cantonades ni amb les places, i sembla que no acabaran mai els descobriments urbans. Més tard, al cap dels mesos i els anys, tornaré a trepitjar centenars de vegades aquests carrers, convertint una ciutat de vuit milions d'habitants en el meu barri personalitzat. Ni el més fugisser dels mortals pot evitar aparèixer als mateixos llocs una vegada i una altra. Ningú s'escapa del pilot automàtic vital. I per això no ens hauríem de preocupar tant.

La poeta americana m'ensenya les útils expressions *touch base* (parlem, concretem) i *heads up* (atenció que hi ha tal activitat o passa tal cosa), i també serà gràcies a ella que coneixeré en Ray. El meu primer amant a la ciutat. És un poeta d'ascendència porto-riquenya que llavors ensenyava literatura al Saint Francis College. Tenia les mans tatuades, el cabell negre engominat, portava unes botes negres aparatoses, texans també negres i duia una cadena amb les claus que anava de butxaca a butxaca. Vivia a Bay Ridge amb els pares. Era baixet i tirant a inflat. Em va convidar a una cervesa a la barra de fusta del bar. Durant la lectura ens havíem mirat unes quantes vegades. No em semblava guapo, però sí sexy. Els romanços del misteri del poeta maleït. El seu accent, parlant mig en anglès, mig en espanyol. El cuir i la samarreta imperi blanca que s'endevinava sota la

camisa. Després de la lectura vam quedar que «we will touch base».

Els dimecres a la tarda havia d'acompanyar en Nacho i en Zacarías a l'escola de les Nacions Unides per a la seva classe d'espanyol. Els pares pagaven un taxi per anar i un altre per tornar de Manhattan. Vint-i-cinc dòlars cada trajecte. Travessant Brooklyn per arribar a l'illa no podia treure els ulls de l'alçada i la brillantor dels edificis en aquella corba pronunciada que feiem sobre el pont de Brooklyn quan ja és a l'illa de Manhattan i el taxista agafa la Franklyn D. Roosevelt Drive. L'aigua del Hudson a banda i banda. L'edifici Verizon. Com que cada dimecres havia de trucar a la companyia de taxis per encarregar-ne un, vam acabar acordant amb en Jose Espinoza, un taxista dominicà de mitjana edat, que cada dimecres a una hora concreta ens vingué a buscar. La Mercedes ho va trobar una idea fantàstica. L'acord amb el taxista va durar més d'un any, però jo ja no ho vaig veure perquè el 15 d'octubre de 2013, un mes i onze dies després d'haver arribat a la ciutat, un policia em va fer saltar pels aires i em vaig trencar la fíbula i un mal·lèol del peu dret. En Nacho i en Zacarías, que de tant en tant em feien enfadar, però que sobretot em donaven molt amor i el privilegi de la família a la *brownstone* burgesa, s'acabarien aviat per a mi.

La primera cita amb en Ray la vam tenir a l'antic Café Dada. Asseguts en una taula de fusta separats per dues tasses de cafè i una amanida, en Ray m'explica que no està en un bon moment vital, que està sortint d'una

depressió. Instagram m'informa que està molt més prim, quasi no sembla l'home que vaig conèixer, i s'ha casat. Entenc que la inflor d'aquell temps li venia pels anti-depressius que prenia. Aquella tarda li explico que jo també en prenc, i compartir codi ens uneix. Començem alguna cosa sobre el moviment dadaista, Dalí i els surrealistes i anem a voltar. Passem moltes hores allà dins, anant d'un cantó a l'altre de la ciutat. Així la descobreixo des de la comoditat de l'auto del *boricua*. A Nova York és un luxe tenir un amant amb cotxe. En Ray em tracta molt bé i em convida a sopar a Le Grainne Cafe o a Il Buco, al costat de l'antic estudi de Basquiat. Em porta al Veselka del Village i tasto el primer *cupcake red velvet*. Anem a veure *La Vie d'Adèle* al cinema del mateix barri i a l'Strand a remenar llibres. En Ray és més gran que jo, em sembla que llavors en tenia uns quaranta. Li agrada molt ensenyar-me el Village, que és el seu barri favorit. Se sent un *loser* vivint encara a cals pares i l'anima passejar-me. El meu gaudi el fa sentir útil. Una nit el colo a casa la Mercedes i follem una vegada a la meva habitació. S'escapoleix per la porta de sota l'escala ben d'hora mentre la família es lleva. Després d'aquella primera vegada voldré repetir, però ell mai no en té ganes. Al cotxe li pregunto per què, mentre travessem el pont de Brooklyn camí del Whitney Museum. Em diu que el sexe no és el més important, i en silenci ho atribueixo a la depressió, perquè llavors el sexe només em semblava irrellevant quan estava profundament trista. Sovint fa cara de circumstàncies, però somriu quan jo parlo escopetejada. Ell sempre diu que no parla bé l'espanyol. Posa cara seriosa mentre con-

dueix, mastega xiclet i mira desganat el mòbil de tant en tant.

Amb la tarifa que contracto tinc trucades il·limitades a fixos europeus, i de camí a l'escola dels nens truco a la mare per explicar-li la meva felicitat. «Com me n'alegro. Sobretot, no l'espifiis». Ella dirà que és extremadament sensible, però a mi em fa fàstic que sempre només imagini la tempesta, sobretot perquè després no serà ella qui m'aixoplugarà. El seu és un egoisme neuròtic fruit de la inseguretat infantil. Deixaré de pensar en ella trucant a un col·lega. Xerro excitada, explicant-li alguna aventura. El sol entra pel menjador de la preciosa casa. No hi ha ningú. Li dic que no puc entendre tanta felicitat. Fem facetimes amb la Meritxell, ma germana, i riem amb alguna bajanada que compartim. Els avis i els amics, i bé, sí, també a la mare, els enyoro. Durant algunes setmanes miro els avions que volen direcció JFK, imagino que hi van tots dins i que podré abraçar-los. No sóc jo la que torno, són ells que vénen, perquè jo no em vull moure d'on sóc mai més de la vida.

Són els temps que els jueus ortodoxos treuen el xofar per Shana Tova.

—Are you jew? —pregunten pel carrer.

Si els respons que no, et diuen «Have a nice day». Jo mai els vaig dir que sí perquè no queda bé mentir a la religió de cara, però sempre em quedava amb les ganes de sentir com feien sonar el xofar. Vaig trigar uns quants mesos fins que vaig poder escoltar aquest

corn històric un dia que celebràvem Taixlikh per Roix ha-Xanà a la desembocadura del riu Hudson a Bay Ridge. La tarda de l'any nou jueu, quan es llancen els pecats a mar.

L'acreditació de premsa que m'havien fabricat a Barcelona em permetia entrar gratis a tots els museus de la ciutat, fet que m'estalviava una suma de dòlars gens menyspreable. La cosa encara es va posar més pantagruèlica quan vaig provar sort enviant un correu electrònic al departament de premsa de l'Acadèmia de Música de Brooklyn (BAM) demanant entrades per veure el ballet d'Angelin Preljocaj. La coreografia *And then, one thousand years of Peace* va ser el primer de molts esdeveniments gratuïts. En Ray no va poder venir aquell dia, però l'hi vaig detallar mentre caminava cap a casa de la família. Feia dues hores que parlàvem, jo ja havia arribat i ara donava voltes al llit vestida mentre continuàvem xerrant. Havíem acordat veure'ns l'endemà, que m'ensenyaria casa seva, i discutíem perquè cadascun tenia una idea diferent de com hi arribaria. Ell em deia que passaria a buscar-me en cotxe i jo insistia que volia agafar la bicicleta, que feia dies que no la tocava. En Ray continuava amb la cançó del cotxe. El tema de si un transport o l'altre ens va ocupar cinc minuts i quatre missatges de text després de penjar.

—Laura, no siguis tossuda. Agafa-la més tard, la bicicleta. Deixa que et passi a buscar en cotxe. És un tros llarg des de casa teva.

—Ja m'estudiaré la ruta abans de venir. Sempre som al cotxe. Demà serà un dia bonic per anar en bici.

Vindré amb bicicleta. Vindré amb bicicleta, ja està decidit.

—Com vulguis.

Ens vam desitjar bona nit i em vaig adormir contenta amb la perspectiva de descobrir un nou barri i la casa d'en Ray i de cardar.

El 15 d'octubre era, en efecte, un dimarts assolellat. Esmorzava una torrada mentre mirava la ruta que seguiria per arribar a l'adreça que m'havia donat en Ray. Sortint de casa vaig començar a pedalejar Sterling Place direcció Flatbush Avenue. Portava unes Converse baixes de color blanc amb rivet vermell i uns *leggings* texans. Vaig arribar a la Setena Avinguda, la que feia caminant quan anava a buscar els nens a l'escola, i vaig baixar per Union Street fins a agafar la Quarta Avinguda. Una vegada allà només era qüestió de seguir recte avall. A l'alçada del carrer 30, a punt d'entrar al barri de Sunset Park, un cotxe de policia desaparcava. Quan vaig veure el morro del cotxe sortint vaig frenar en sec, però l'impacte va ser inevitable. La roda de davant de la bicicleta va xocar amb el capó i vaig sortir propulsada fins a aterrar a l'altra banda del cotxe. Uns segons suspesos fins que vaig ser conscient del mal que m'havia fet. Un dolor que no marxaria. No em podia aixecar del quitrà calent, i pensava com m'ho faria per pagar els costos de l'ambulància i l'hospital sense assegurança ni diners. El conductor del cotxe va baixar i em va venir a preguntar si estava bé; només veia les seves botes. Vaig somicar que no, que m'ajudés.